

Ferenc pápa szentbeszéde a virágvasárnapi szentmisén

Szent Péter tér
2014. április 13. (vasárnap)

Ez a hét olajágak lengetésével kísért ünnepélyes vonulással kezdődik: az egész nép fogadja Jézust. A kisebb-nagyobb gyerekek énekelnek, dicsérik Jézust.

De ez a hét halad tovább, mégpedig Jézus halálának és feltámadásának misztériumába torkollik. Miután meghallgattuk Jézus szenvedéstörténetét, jó, ha felteszünk magunknak egy kérdést, csak egyetlen egyet: Ki vagyok én? Ki vagyok én Uram előtt? Ki vagyok én Jézus előtt, aki ünnepélyesen bevonul Jeruzsálembe? Képes vagyok arra, hogy kifejezzem öröömöt és dicsérjem őt? Vagy távol-ságot tartok tőle? Ki vagyok én, szemközt a szenvedő Jézussal?

Hallottunk sok-sok nevet: ott van a vezetők csoportja, néhány pap, néhány farizeus, néhány törvénytudó, akik eldöntötték, hogy megölik. Várták a kedvező alkalmat, hogy elfoghassák. Olyan vagyok, mint egy közülük?

Hallottunk egy másik nevet is: Júdás, 30 pénzérme. Olyan vagyok, mint Júdás? Hallottunk más neveket is: ott vannak a tanítványok, akik semmit sem értettek, akik elaludtak, miközben az Úr szenvedett. Én is átalszom az életemet? Vagy olyan vagyok, mint a tanítványok, akik nem értették, hogy mit jelent elárulni Jézust? Vagy mint az a tanítvány, aki karddal akart mindent megoldani: olyan vagyok, mint ők? Olyan vagyok, mint Júdás, aki úgy tesz, mintha szeretné a Mestert, de azért csókolja meg, hogy az ellenség kezére adja, hogy elárulja? Áruló vagyok? Olyan vagyok, mint azok a vezetők, akik gyorsan törvényt ülnek, és hamis tanúkat keresnek: olyan vagyok, mint ők? És amikor ezeket a dolgokat teszem, ha ezeket teszem, azt hiszem, hogy ezzel megmentem a népet?

Olyan vagyok, mint Pilátus: amikor látom, hogy nehézre fordul a helyzet, mosom kezeimet, és nem vagyok képes vállalni a felelősséget, és hagyom elítélni – vagy én magam ítélem el – az embereket?

Olyan vagyok, mint a tömeg, amely nem volt tisztában azzal, hogy egy vallási összejövetelen, ítélethozatalon vagy cirkuszban van-e, és végül Barabást választja? Nekik mindegy volt: annál szórakoztatóbbnak tűnt, hogy megalázzák Jézust.

Olyan vagyok, mint a katonák, akik ütlegetik az Urat, akik leköpi, sértegetik, szórakoznak azzal, hogy megalázzák az Urat?

Olyan vagyok, mint cirenei Simon, aki fáradtan tartott haza a munkából, mégis jóakarattal segít az Úrnak a kereszt hordozásában?

Olyan vagyok, mint azok, akik a kereszttel járják, és gúnyt űznek Jézusból? „Annyira bátor volt! Szálljon le a keresztről, és majd hiszünk benne!” Gúnyt űzni Jézusból...

Olyan vagyok, mint azok a bátor asszonyok, akik, mint Jézus anyja, ott voltak, és csendben szenvedtek?

Olyan vagyok, mint József, a rejtőző tanítvány, aki Jézus testét szeretettel magával viszi, hogy eltemesse?

Olyan vagyok, mint a két Mária, akik a sír előtt maradnak, sírnak és imádkoznak?

Olyan vagyok, mint azok a vezetők, akik másnap Pilátushoz mentek, és azt mondták: „Vigyázz, ez azt mondta, hogy fel fog támadni, nehogy újabb szemfényvesztés történjen!”, és bezárják az életet, lezárják a sírt, hogy megvédjék a tanítást és nehogy élet támadjon?

2

Hol van az én szívem? Kire hasonlítok ezek közül? Ez a kérdés kísérjen el bennünket egész héten át.

(Tózsér Endre SP fordítása)

© Libreria Editrice Vaticana, 2014.

© Tózsér Endre SP, 2014.

